

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
13 У 4264/18
Дана 24.01.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Тошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо из ..., ...,, кога заступа пуномоћник Милош Бугарски, адвокат из Новог Сада, Маскима Горког 6, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Београд, Београд, ради поништаја решења број: 47-04-01665/2017-39 од 30.01.2017. године, исправљено решењем истог органа од 30.04.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.01.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем број: 47-04-01665/2017-39 од 30.01.2017. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца "А.А." доо из ..., изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Звездара, број: 47-00281/2013-0022-051, у предмету број 786297781 од 12.06.2017. године. Решењем истог органа од 30.04.2018. године, исправљена је грешка у решењу од 30.01.2017. године, тако што уместо погрешно наведеног датума "30.01.2017. године", треба да стоји датум "30.01.2018. године".

Ожалбеним решењем, ставом првим диспозитива, тужиоцу "А.А." доо из ..., у поновном поступку теренске контроле, у циљу отклањања неправилности:

1. Утврђена је непријављена обавеза пореза на зараде у износу од 948.416,30 динара за период од 01.02. до 28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу пореза на зараде у износу од 551.226,86 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

2. Утврђена је непријављена обавеза доприноса за ПИО запослених на терет запослених код правних лица у износу од 15.110,70 динара за период 01.02. до 28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу доприноса за ПИО запослених на

терет запослених код правних лица у износу од 8.782,46 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

3. Утврђена је непријављена обавеза доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених у износ од 8.448,26 динара за период од 01.02. до 28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених у износ од 4.910,19 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

4. Утврђена је непријављена обавеза доприноса за осигурање за случај незапослености на терет запослених у износу од 1.030,28 динара за период од 01.02.-28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу за осигурање за случај незапослености на терет запослених у износу од 598,80 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

5. Утврђена је непријављена обавеза ПИО запослених на терет послодавца - правног лица које се финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 15.110,70 динара за период од 01.02.-28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу ПИО запослених на терет послодавца - правног лица које се финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 8.782,46 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

6. Утврђена је непријављена обавеза доприноса за здравство на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 8.448,26 динара за период од 01.02.-28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу доприноса за здравство на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 4.910,19 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

7. Утврђена је непријављена обавеза доприноса за незапосленост на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 1.030,28 динара за период од 01.02.-28.02.2011. године и камата за непријављену обавезу доприноса за незапосленост на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања у износу од 598,80 динара обрачуната закључно са 25.11.2013. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун јавних прихода ближе означен у овој тачки диспозитива;

8. Наложено је пореском обвезнику да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тач. 1 до 7. диспозитива овог решења;

9. Порески обвезник је дужан да утврђене обавезе у тачкама 1. до 7. диспозитива овог решења евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама. У ставу другом и трећем диспозитива, наведено је да рок за извршење износи 15 дана од дана пријема овог решења, и да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој Управном суду дана 13.03.2018. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, битних повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног стања и због тога што је у акту који је донет по слободној оцени орган прекорачио границе законског овлашћења и акт није донет у складу са циљем у којем је овлашћење дато. У тужби истиче да се оспорено решење заснива на погрешно утврђеној чињеници у поступку теренске контроле да увезена роба није даље прометована према привредном субјекту који је назначен у излазним рачунима, па се на основу тако утврђеног чињеничног стања изводи погрешан закључак којим се тужиоцу оспорава да је увезену робу даље продао, иако је целокупан увоз робе и даља продаја уредно евидентирана у пословним књигама тужиоца. Такође оспорава навод из образложења оспореног решења да се ради о симулованом правном послу, истичући да за то нису дати разлози, нити је наведено о ком симулованом и дисимулованом правном послу се ради, где је завршила роба коју је тужилац увезао и платио царину и друге дажбине приликом увоза, као ни разлози о плаћању робе од стране купца ако промета робе није било. Сматра да је требало извршити проверу и контролу код купаца тужиоца, како би чињенично стање било правилно утврђено, те након тога на правиан начин утврдити да ли су ти купци робу набавили и исту даље прометовали. Такође, имајући у виду документацију из које се види да је купац робу платио тужиоцу и да је за исту робу издат рачун, то сматра да се не може закључити да су недостаци у погледу превоза робе довољни, ако их је и било, да онемогуће даљи промет робе. Поред наведеног сматра да је тужени изашао из оквира свог законског овлашћења када је утврдио да је цена по којој је тужилац робу прометовао нижа од тржишне цене, имајући у виду да је тужилац привредно друштво које се бави привредном делатношћу и као такво може цену робе да формира у складу са захтевима тржишта. Указује суду и на повреду начела законитости и начела истине, као и да се тужени у образложењу оспореног решења позвао на чињенице до којих је дошао саслушањем сведока у току поступка, при чему тужиоцу није омогућено да активно учествује у поступку испитивања сведока. Са разлога наведених у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено и првостепено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да је тужба неоснована и да у свему остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења. Указује да је тужилац симуловао продају робе, што доказује недостатак валидне документације из које би се могла утврдити примопредаја робе и изјаве превозника и шпедитера који су негирали пословни однос са тужиоцем, а на основу чега је тужилац избегао плаћање пореза.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и целокупних списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу другостепеног решења, број: 300-47-04-00333/2014-G1000 од 15.03.2017. године, донетог у извршењу пресуде Управног суда 17 У 10810/14 од 24.02.2017. године, којом пресудом је по тужби тужиоца поништено претходно донето решење туженог органа број: 300-47-04-00333/2014-G1000 од

11.07.2014. године, и предмет враћен на поновно одлучивање. Према разлозима наведеним у пресуди Управног суда, решење туженог органа од 11.07.2014. године, донето је уз битне повреде правила поступка прописане одредбама чл. 235. став 2. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Наиме, у највећем делу образложења ожалбеног, али и оспореног решења, садржани су разлози због којих порески органи налазе да тужилац као порески обвезник дугује исказани ПДВ, а да притом из диспозитива решења првостепеног органа не произлази одлука органа о тој пореској обавези. Тужени у образложењу оспореног решења закључује да је правилно првостепени орган поступио када је донео одлуку као у диспозитиву решења ценећи доказе на основу утврђеног чињеничног стања у поступку контроле односно када је контролом утврђених чињеница утврдио да тужилац није остварио промет, те сходно члану 44. став 3. у вези члана 10. дугује исказани ПДВ, јер се у предметном случају у погледу везаних добара ради о промету из члана 4. став 1. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност и као таквом опорезивом, при чему правни прописи и разлози на које се позива тужени орган не упућују на одлуку из диспозитива, према којој је у поступку по жалби цењен предмет управног поступка у коме је првостепеним решењем тужиоцу утврђена неправилност и наложена уплата пореза на зараде и наведених доприноса. Надаље, диспозитив првостепеног решења не садржи порески период у коме је – у поступку теренске контроле утврђена неправилност и наложено плаћање на прописане рачуне јавних прихода пореза и доприноса одређених у диспозитиву првостепеног решења, због чега диспозитив тог решења није састављен сагласно одредби члана 198. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да диспозитив решења мора бити јасан и одређен, при чему ни тужени орган оспореним решењем није отклонио наведене битне повреде правила поступања учињене у поступку пред првостепеним органом. Поред наведеног по оцени суда, у оспореном, као ни у првостепеном решењу, нису дати јасни разлози о начину на који је тужиоцу диспозитивом првостепеног решења утврђена и наложена уплата пореза на зараде и доприноса, односно пореска основица и примењена стопа. Ово са разлога што се основица, према којој се утврђују фискалне обавезе, различито утврђује према одредбама Закона о порезу на доходак грађана и одредбама Царинског закона, а у конкретном случају Пореска управа за пореску основицу утврђивања пореза на зараде узима царинску вредност робе коју третира као набавну вредност робе.

Поступајући по примедбама туженог првостепени орган је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења, пре свега, извршио поновну контролу у пословним просторијама Пореске управе, тако што је извршио увид у књиговодствену и другу документацију и евиденцију пореског обвезника, овде тужиоца, која се односила на контролисани порески период (01.02. до 28.02.2011. године), о чему је сачинио Записник о теренској контроли у поновном поступку од 28.04.2017. године, који је уручен тужиоцу и на који тужилац није изјавио примедбе, као и сачинио Записник о учешћу странке у поступку контроле од 24.05.2017. године, који је потписао пуномоћник тужиоца. Наиме, у поновном поступку контроле порески орган је утврдио да је по ЈЦИ број 25841 од 18.02.2010. године и ЈЦИ број 85453 од 16.02.2011. године, тужилац извршио увоз робе широке потрошње из Кине од инодобављача "Б.Б." Hong Kong, при чему је у свакој царинској исправи увезена добра у целости исказао по ставкама у сачињеној улазној калкулацији и издатом рачуну, као и отпремници, при чему је сачинио излазне рачуне о продаји робе у којима је исказао знатно ниже цене од тражишних и на тај начин смањио дуговани ПДВ у односу на

претходно плаћени. Такође, тужилац је сачинио калкулацију продајне цене увезене робе тако што је у исту укључио износ из фактуре инодобављача, трошкове царине, трошкове шпедитера и разлику у цени од 5%, а не и разлику у вредности увезене робе утврђене у царинском поступку, те је на основу тако формиране продајне цене, сачинио излазне рачуне о продаји робе у којима је исказао знатно ниже цене од тржишних и на тај начин смањио дуговани ПДВ у односу на претходни плаћени.

У вези са превозом робе од царинског складишта до складишта тужиоца, из изјаве директора "В.В.", Београд, превоз робе увезене по предметним ЛЦИ није извршио "В.В.", Београд, већ је то било у организацији тужиоца у прилог чему су испостављени рачуни тужиоцу у којима услуге превоза нису фактурисане. Првостепени орган је утврдио да је тужилац у контролисаном периоду фактурисао увезену робу и издао рачуне купцу "Г.Г." д.о.о. Београд, те да је провером садржине отпремнице која је пратила превоз робе, утврђено да је за превоз робе од складишта до купца наведен возач Д.Д. и возило регистарских ознака NS ...-. Такође је Пореска управа утврдила, на основу достављених података од ПУ Нови Сад број 226-1/645/11 од 04.05.2011. године, да теретно возило марке "Мерцедес", регистарских ознака NS ...-., је власништво Ђ.Ђ. из Новог Сада, те да је регистрација за наведено возило истекла дана 13.07.2010. године. Поред наведеног је на основу изјаве Д.Д., власника фирме "Е.Е." из Новог Сада, између осталог утврдио да фирма има један комби марке Citroen Jumper регистарских ознака NS ...-...1, да је вршио превоз кинеске робе из увоза за фирме "Ж.Ж.", "З.З." и "Г.Г." у периоду октобар до децембра 2010. године, те да се из достављених рачуна утврђује да се превоз робе ни по једном рачуну не односи на тужиоца "А.А." доо из На основу напред изнетог првостепени орган је закључио да роба увезена из Кине није отпремљена са царинског складишта теретним возилом марке "Мерцедес", регистарских ознака NS ...-., те да самим тим није извршен ни промет добара до предузећа "Г.Г." д.о.о. Код наведеног, налазећи да је тужилац извршио увоз добара по наведеним царинским документима и да не поседује веродостојну документацију о продаји истих купцу "Г.Г." д.о.о. ..., као и да увезена добра у тренутку контроле нису на располагању код тужиоца, то је првостепени орган закључио да је у предметном случају остварен промет из члана 4. став 4. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност, због чега је применом пореске стопе од 18% на пореску основицу из члана 18. наведеног закона, односно набавну цену утврђену од стране царинског органа и прокњижену у пословним књигама тужиоца на рачуну 132 - роба на складишту, утврдио ПДВ обавезу. Наиме, како је набавну вредност увезене робе утврдио царински орган, а порески обвезник је прокњижио и у својим пословодним књигама евидентирао на рачуну 132 - роба на складишту, то је порески орган утврдио да она чини основицу за утврђивање пореске обавезе. Будући да је одговорно лице И.И. био запослен у Привредном друштву "А.А." са половином радног времена од четири сата, примање у облику робе односно цена која би се постигла продајом робе на тражишту сматра се зарадом у смислу члана 14. став 1. и став 2. тачка 2. Закона о порезу на доходак грађана, те је у складу са одредбама члана 16. и 101. а у вези члана 99. став 1. тачка 1. наведеног Закона, обрачунат порез на зараде по стопи од 12% и доприноси за обавезно социјално осигурање у смислу члана 51. став 2, члана 42, 43. и 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Највиша месечна основица за обрачун и плаћање доприноса за обавезно социјално осигурање износи за фебруар месец 274.740,00 динара, а како је директор био пријављен на четири сата код контролисаног пореског обвезника половина основице износи 137.370,00 динара, а

доприноси 24.589,23 динара (17,9%). Како је у поступку инспекцијског надзора у пореском периоду од 01.02. до 28.02.2011. године, утврђена разлика обавеза пореза на зараде и доприноса за ПИО, здравство и незапосленост на терет послодавца и запосленог, коју је обвезник требало да плати, тужиоцу као дужнику је обрачуната камата у складу са чланом 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, почев од првог наредног дана од дана доспелости пореске обавезе, закључно са 26.11.2013. године, с тим што је порески обвезник дужан да сам обрачуна и уплати камату по стопи прописаној законом од 26.11.2013. године до дана уплате обавезе наложене у диспозитиву.

У поступку по жалби тужени је потврдио ожалбено решење као правилно и на закону засновано и позивајући се на члан 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио је као у диспозитиву оспореног решења, односно одбио жалбене наводе као неосноване. Образлажући своју одлуку тужени је навео да је тужиоцу омогућио да користи права прописана одредбом члана 24. ст. 7. и 10. наведеног Закона, а што је констатовано у Записнику о учешћу странке у поступку контроле од 24.05.2017. године. Такође је навео да су неосновани жалбени наводи којима се оспорава утврђено чињенично стање у поновном поступку, будући да је неспорно утврђено да је тужилац увезао робу из Кине, да је у поступку царињења царински орган утврдио да назначена вредност на фактури инодобављача не одговара правом стању ствари, због чега је правилно утврдио цену и вредност увезене робе, на основу Царинског закона („Службени гласник РС”, бр.18/2010), односно на тако утврђену вредност обрачунао припадајуће царинске и пореске обавезе, које је тужилац признао и уплатио на прописани рачун јавних прихода, и као такве прокњижио у свом књиговодству у складу са одредбом члана 11. став 5. Правилника о контном оквиру и садржини рачуна о контном оквиру за привредна друштва, задруге и друга правна лица и предузетнике („Службени гласник РС”, бр.114/06...4/2010). У погледу примопредаје робе тужени је, позивајући се на одредбу члана 6. став 2. Правилника о евиденцији промета робе и услуга („Службени гласник РС”, бр. 46/96...7/10), навео да је првостепени орган правилно утврдио да не постоје докази којима се поткрепљују недостајући документи о веродостојности примопредаје робе између тужиоца и купца, те да је тужилац симуловао промете које је исказао у знатно нижим износима у односу на књижена задужења складишта, а која симулација је служила да се прикрије стварна продаја увезене робе ради избегавања пореских обавеза прописаних Законом о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 80/04...61/07) и Законом о порезу на добит правних лица („Службени гласник РС”, бр. 21/01...18/10). Наиме, књижењем расхода по вредности коју је за увезену робу утврдио царински орган у поступку царињења увезене робе и прихода по вредностима из инофактура које је царински орган оспорио из разлога нетачно утврђених појединачних цена и самим тим исказане вредности у инофактурама, тужилац је свесно умањио приходе и основицу за опорезивање према Закону о порезу на добит правних лица. Налазећи да је првостепени орган правилно утврдио да је тужилац симуловао промет увезене робе у контролисаном периоду, да није пружио доказе о стварном промету, нити да се роба налазила на складишту тужиоца, те да не постоји пријава о нестанку или уништењу робе, да је неспорно утврђено да је роба коришћена и прометована у циљу остваривања прихода из члана 85. став 1. тачка 15) Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС”, бр. 21/01...18/10), односно да је одговорно лице И.И. располагао робом као делом пословне имовине за своје личне потребе, чиме је стекао приход који има третман зараде, првостепени орган је правилним позивањем на материјалне прописе, а имајући у виду да жалилац није обрачунао и уплатио порез и доприносе по

одбитку, што је супротно одредби члана 99. став 1. тачка 9) и члана 101. истог закона, утврдио обавезе као у диспозитиву ожалбеног решења и сходно члану 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, обрачуната камата на утврђене пореске обавезе од дана доспелости до 10.12.2013. године, као и наложио тужиоцу да обрачуна и уплати камату за период до измирења утврђене пореске обавезе како је одређено диспозитивом решења. Позивајући се на члан 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучио је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 84/04...61/07), прописано је да је предмет опорезивања ПДВ 1) испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности; 2) увоз добара у Републику. Одредбом члана 4. став 4. тачка 1) прописано је да се са прометом добара уз накнаду изједначава узимање добара која су део пословне имовине пореског обвезника за личне потребе оснивача, запослених или других лица. Одредбом члана 5. став 4. прописано је да се са прометом услуга уз накнаду изједначава: 1) употреба добара која су део пословне имовине пореског обвезника за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица, односно употреба добара у непословне сврхе пореског обвезника; 2) пружање услуга које порески обвезник изврши без накнаде за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица, односно друго пружање услуга без накнаде у непословне сврхе пореског обвезника. Одредбом члана 18. став 1. прописано је да се основицом код промета добара и услуга из члана 4. став 4. и члана 5. став 4. овог закона сматра набавна цена, односно цена коштања тих или сличних добара, у моменту промета. Одредбом члана 42. став 1. прописано је да је обвезник дужан да изда рачун за сваки промет добара и услуга.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 1) Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС”, бр. 135/04), прописано је да порезу на доходак грађана подлежу зараде. Ставом 2. истог члана прописано је да се приходи из става 1. овог члана опорезују било да су остварени у новцу, у натури, чињењем или на други начин. Одредбом члана 101. прописано је да порез по одбитку из члана 99. овог закона, за сваког обвезника и за сваки појединачно исплаћени приход, исплатилац обрачунава, обуставља и уплаћује на прописане рачуне у моменту исплате прихода, у складу са прописима који важе на дан исплате прихода. Према члану 14. став 1, зарадом у смислу овог закона сматрају се и примања у облику бонова, новчаних потврда, акција, осим акција стечених у поступку својинске трансформације, или робе, чињењем или пружањем погодности, опраштањем дуга, као и покривањем расхода обвезника новчаном надокнадом или непосредним плаћањем.

Одредбама члана 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС”, бр. 61/05) прописано је да обвезник обрачунавања и плаћања доприноса из основице и на основицу за запослене, изабрана, именована и постављена лица и лица која обављају привремене и повремене послове је послодавац (став 1). Послодавац је дужан да доприносе из става 1. овог члана обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања (став 2).

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари правилно је, по оцени Суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа од 12.06.2017. године, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога што је и по оцени суда, правилно првостепени орган утврдио да рачуни о продаји предметне робе, нису веродостојни, па је правилно

првостепени орган на бази уредне пословне документације о пословању у контролисаном периоду, а то су у конкретном случају књижене вредности појединачних добара из царинских исправа, нашао да је роба коришћена и прометована у циљу остваривања прихода из наведених одредаба Закона о порезу на доходак грађана, односно да је одговорно лице пореског обвезника располагао робом као делом пословне имовине жалиоца за своје личне потребе, па је првостепени орган правилно утврдио обавезу по пореским облицима чију је уплату и евидентирање наложио својим решењем. Сагласно изнетом, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, из којих разлога је наводе тужбе супротне изнетом оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету.

Наиме, суд је оценио као неосноване наводе тужбе којима се указује на погрешан закључак пореских органа да роба није прометована, будући да тужилац за такву своју тврдњу није пружио доказе у управном поступку, нити уз тужбу у управном спору, а порески органи су у образложењима својих решења дали довољно јасне чињеничне разлоге који указују на то да промет није извршен. Из изјава одговорних лица правних лица која су обављала шпедитерске услуге за тужиоца у контролисаном периоду, као и из рачуна шпедитера, порески органи су правилно утврдили да они нису извршили услугу превоза, нити је та услуга фактурисана у издатим рачунима шпедитера. Поред тога, тужилац је сачинио излазне рачуне-отпремнице према купцу "Т.Г." д.о.о. ..., по којима је превоз робе вршен од стране лица чија су имена и презимена означена у отпремници и возилима регистарских ознака, такође, означеним у отпремници, али је на основу изјава тих лица и других доказа утврђено да они нису обављали превоз нити је превоз извршен возилима наведеним у отпремници. Како тужилац није доставио друге доказе сем наведених, правилна је оцена туженог органа да тужилац није пружио веродостојне доказе о извршеном промету робе. Поред тога, чињеница о извршеном промету добара доказује се оригиналним исправама из члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга („Службени гласник РС” број 45/96...7/10), које садрже све елементе прописане наведеним чланом, а у случају постојања сумње да је на основу исте фактички извршен промет добара и на основу других доказа. У спроведеном поступку тужилац није доказао да је превоз увезене робе извршен купцу односно да је промет робе фактички извршен.

Управни суд је ценио и наводе тужбе да тужиоцу није омогућено учешће у испитивању сведока, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, с обзиром да се из записника о теренској контроли у поновном поступку од 28.04.2017. године, види да је тужилац упознат са овим изјавама и са свим доказима које је првостепени орган утврдио, да му је записник уредно достављен, преко пуномоћника, дана 08.05.2017. године и да на исти није изјавио примедбе.

Цењени су и наводи тужбе да тужени орган није образложио симуловани и дисимуловани посао, па је нашао да су неосновани. У образложењу оспореног решења тужени је дао разлоге због којих сматра да се ради о симулованом правном послу, наводећи да је тужилац симуловао продају увезених добара како би прикрио промет добара из члана 4. став 4. тачка 1) Закона о порезу на додату вредност. Тужилац је увезао добра ради даље продаје и, сходно одредби члана 28. став 1. Закона о порезу на додату вредност, стекао је право на одбитак претходног пореза обрачунатог и плаћеног приликом увоза, што је и исказано у пореској пријави за контролисани период, а непостојање увезених добара ради даљег промета и оспоравање извршеног промета дисимуловањем приказаног правног посла од стране тужиоца, правилно је квалификовано прометом добара који се изједначава са прометом уз накнаду сагласно

цитираном члану 4. став 4. тачка 1) наведеног Закона.

Управни суд је ценио и наводе тужбе којима се указује да је тужени изашао из оквира својих законских овлашћења када је утврдио да је цена по којој је тужилац робу прометовао нижа од тржишне, с обзиром да тужилац као привредно друштво може своју цену да формира у складу са захтевима тржишта, па је нашао да су неосновани. Ово стога што из списка произлази да порески органи нису оспорили тужиоцу могућност формирања цене робе, која може да буде нижа од набавне вредности, коју је тужилац исказао у пореској пријави. Међутим, правилно су указали да је тужилац увезену робу књижио у вредностима које су утврђене решењем Управе царина према трансакцијским ценама, а продајну цену је формирао на основу фактура ино добављача, тако да је дуговани ПДВ по излазним рачунима знатно мањи од претходног ПДВ-а плаћеног приликом увоза, чиме је створена разлика у вредности и умањена пореска обавеза тужиоца.

Како је тужени орган за донету одлуку дао јасне и правно прихватљиве разлоге, те како је у образложењу оспореног решења навео правне прописе на којим је заснована одлука као у диспозитиву, то Управни суд налази да нису основани наводи тужбе којима је тужилац истицао да тужени орган у поновном поступку није поступио по налогу суда из пресуде Управног суда у чијем извршењу је донето оспорено решење.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), одлучио као диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.01.2022. године, 13 У 4246/18

Записничар
Љиљана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС